

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΙΟΥΛΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'

Ἐδωκας σημείωσιν

Ἐνέδυσας Κύριε, τὸν ἀθλοφόρον σου δύναμιν, τὴν ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ τοῦτον ἐνίσχυσας, διὰ σέ βασάνους, ἐξ ἐχθρῶν ἀνόμων, ὑπενεγκεῖν ἀθλητικῶς, καὶ μαρτυρίου στέφανον δέξασθαι, δι' οὗ ἡμῖν συγχώρησιν, ἀμαρτημάτων κατάπεμπον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυρὸν ὀπλισάμενος, ὁ ἀθλοφόρος σου Κύριε, καὶ σὼ ζήλω πυρούμενος, εἰδώλων ἐνέπρησε, τὰ τεμένη πάντα, καὶ τὰς παρατάξεις, τοῦ ἀρχεκάκου καθελῶν, Αἰμιλιανός ὁ ἔνδοξος, βραβεῖα νίκης Δέσποτα, τὴν βασιλείαν ἀπέιληφε, παρὰ σοῦ τὴν οὐράνιον, καὶ πρεσβεύει σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἀστέρα ὑπέρλαμπρον, τὴ Ἐκκλησία ἀνέδειξας, Αἰμιλιανὸν τὸν μάρτυρα, ὀπλίτην τε ἄριστον, δαδουχοῦντα πᾶσαν, νῦν τὴν οἰκουμένην, θαυματουργίας μυστικαῖς, καὶ ἀθεΐας σκότος ἐλαύνοντα, ὑφ' οὗ φωταγωγούμενοι, θεοπρεπῶς ἀνυμνούμέν σε, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τὸν ρύπον ἀπόσμηξον, τῆς ταλαιπώρου καρδίας μου, Θεοτόκε πανύμνητε, καὶ πάντα τὰ τραύματα, καὶ τὰ ἔλκη ταύτης, τὰ ἐξ ἀμαρτίας, ἐναποκάθαρον ἀγνή, καὶ τοῦ νοός μου στήσον τὸ ἄστατον, ὅπως τὴν δυναστείαν σου, καὶ τὴν μεγάλην ἀντίληψιν, μεγαλύνω ὁ ἄθλιος, καὶ ἀχρεῖος ἰκέτης σου.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστὸν ἢ πάναγος Δέσποινα, καὶ νεκροῦντα τὸν δόλιον, ὡς Δεσπότην κλαίουσα, ὕμνει τὸν ἐκ σπλάγχθων, αὐτῆς προελθόντα, καὶ τὸ μακρόθυμον αὐτοῦ, ἀποθαυμάζουσα ἀνεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μὴ ἐπιλάθη τῆς δούλης σου, μὴ βραδύνης φιλόνηθρον, τὸ ἐμὸν καταθύμιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Μετὰ τὴν συνήθη Στιχολογίαν. Οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Αἰμιλιανοῦ μάρτυρος μέλπω κλέοος. Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος δ'

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου

Αἰνέσωμεν σήμερον, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν ἡμῶν, καὶ τούτου τὸν Μάρτυρα, ἀνευφημήσωμεν, ἐναθλήσαντα, νομίμως καὶ τῆς νίκης, τὸ στέφος ἀράμενον, σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχὺν ἐνδυσάμενος, τοῦ τὴν ἡμῶν ἀγαθότητι, ἀσθένειαν ἔνδοξε, Μάρτυς φορέσαντος, ἀπεγύμνωσας, εἰδώλων ἀσθενείας, τὸ ἱμάτιον φρύαγμα, θεομακάριστε.

Μονάδα τρισάριθμον, ἐνιζομένην ταυτότητι, ἀοίδιμε φύσεως, χαίρων ἐκήρυξας, καὶ πολύθεον, διέλυσας ἀπάτην, ἀθλήσας στερρότατα, Ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησις, καὶ φωτισμὸς τῆς καρδίας μου, ὑπάρχει πανάμωμε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ὃν ἐκύησας, ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, μιᾷ ὑποστάσει δέ, κατανοούμενον.

Ὦδὴ γ'

Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους

Λύχνος τοῖς ποσί σου ἐγενήθη, καὶ φῶς σοῦ ταῖς τρίβοις ἀληθῶς, ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, δι' οὗ καθυπεσκέλισας, παρανομούντων βήματα, μαρτυρικῶς κλειζόμενος.

Ἰθύνας νοός σου τὰς πορείας πρὸς θείου θελήματος Σοφέ, λιμένα γαληνότατον, πολυθείας θάλασσαν, Κυματομένην πνεύματι, τῆς πονηρίας διέφυγες.

Αἰμιλιανοῦ τοὺς θείους ἄθλους, τὴν πίστιν καὶ μέχρι τελευτῆς, ἀνδρείαν κατεπλάγησαν, Δυνάμεις αἰ οὐράνιαι, ὅπως σαρκὶ τὸν ἄσαρκον, ταπεινωθεὶς καταβέβληκε.

Θεοτοκίον

Νόμους τοὺς τῆς φύσεως λαθοῦσα, ἐν τῷ ὑπὲρ φύσιν τοκετῷ, Παρθένος μετὰ γέννησιν, Παρθενομήτορ ἔμεινας, τὸν πλαστουργὸν γὰρ ἄχραντε, ἀπάσης κτίσεως τέτοκας.

Ὁ Εἰρμός

«Τοὺς σοὺς ὕμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζώσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, καὶ ἐν τῇ θεία δόξᾳ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον».

Κάθισμα Ἦχος γ'

Θείας πίστεως

Πυρπολούμενος, τῷ θείῳ ζήλῳ, πῦρ ὁμόδουλον, οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλ' ὑπελθὼν ἀπτοήτῳ θελήματι, τὴν ἀναφθεῖσαν πυρὰν ὠλοκαύτωσαι, καὶ τῷ Δεσπότη, ὡς θῦμα προσήνεξαι, Μάρτυς ἔνδοξε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον

Θείας φύσεως, οὐκ ἐχωρίσθη, σάρξ γενόμενος, ἐν τῇ γαστρὶ σου, ἀλλὰ Θεὸς ἐνανθρωπήσας μεμένηκεν, ὁ μετὰ τόκον Παρθένον φυλάξας σε, ὡς πρὸ τοῦ τόκου Μητέρα πανάμωμον, μόνος Κύριος, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ ἀμίαντος, ἀμνὰς τοῦ Λόγου, ἡ ἀκήρατος Παρθενομήτωρ, ἐν τῷ Σταυρῷ θεασαμένη κρεμάμενον, τὸν ἐξ αὐτῆς ἀνωδινῶς ἐκλάμπσαντα, μητροπρεπῶς, θρηνωδοῦσα ἐκραύγαζεν, Οἴμοι! Τέκνον μου, πῶς πάσχεις θέλων ρύσασθαι, παθῶν τῆς ἀτιμίας τὸν ἄνθρωπον.

Ὡδὴ δ'

Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ

Ὁ Θεοῦ σὲ θεῖος ἔρωσ, παραδόξως ἀνέφλεξε, ὅθεν τῶν μαστίγων, τὸ πικρὸν καὶ πυρὰν ἐκατέρησας, καὶ τοὺς θεοὺς τῶν ἀθέων ἐνεπύρισας, καὶ ψυχὰς, Παμμάρκαρ, τῶν πιστῶν κατεδρόσισας.

Ἵπερεΐδες τὰ παρόντα, διὰ μόνα τὰ μένοντα, καὶ τῷ θείῳ πόθῳ, ὄλην τὴν ψυχὴν σου προσέδησας, τῆς ἀσεβείας τὸ κράτος ὅθεν ἔλυσας, ἀθλοφόρε Αἰμιλιανὲ ἀξιάγαστε.

Μίαν φύσιν μίαν δόξαν, τρισηλίου θεότητος, εὐσεβῶς δοξάζων, Αἰμιλιανὲ πρὸς τὸ στάδιον, ὡς στρατιώτης γενναῖος εἰσελήλυθας, καὶ τὸν δράκοντα, τὸν ἰσχυρὸν κατηδάφισας.

Θεοτοκίον

Ἀγιάσματός σε τόπον, τοῦ ἡμᾶς αγιάσαντος, Παναγία Κόρη, μόνην εὐρεθεῖσαν δοξάζομεν, δι' οὗ οἱ γῆν κατοικοῦντες οὐρανώθημεν, καὶ ζωῆς ἀληθινῆς ἠξιώθημεν.

Ὡδὴ ε'

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα

Ῥανίσι κατέσβεσας, τῶν ἱερῶν αἱμάτων σου, Αἰμιλιανὲ πῦρ ἀθείας, ὅθεν θαυμάτων πηγὴν ἀνέβλυσας, λίμνας ἀναστέλλουσιν παθῶν, νόσους κατακλύζουσιν, καὶ βυθίζουσιν δαίμονας.

Ταθέντα σὲ τύπτεσθαι, ὁ δυσσεβὴς προσέταπτεν, ὅθεν σπαραττόμενος τὴν σάρκα, καὶ ταῖς αἰκίαις τραυματιζόμενος, τοῦ τραυματισθέντος ἐν Σταυρῷ, πάθος ἐξεκόνισας, Ἀθλητὰ τὸ μακάριον.

Ἵπάρχων ἀνάπλευσ, τῶν δωρεῶν τοῦ Πνεύματος, νόσους ἀνιάτους θεραπεύεις, ἀρρωστημάτων παύεις τὸν καύσωνα, πνεύματα διώκεις πονηρά, πᾶσι τοῖς ἐν θλίψει, βοηθεῖς Ἀξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Ῥομφαία τρωθέντα με, τῆς ἀμαρτίας ἴασαι, τῷ δραστικωτάτῳ σου φαρμάκῳ, ἢ τὸν Σωτήρα Χριστὸν κυήσασα, λόγῃ τὸν τρωθέντα δι' ἐμέ, Ἄχραντε καὶ τρώσαντα, τὴν καρδίαν τοῦ ὄφεως.

Ὦδὴ ς'

Ἦλθον εἰς τὰ βάθη

Ὀλβιος καὶ πλήρης θείας δόξης, τῷ μαρτυρίῳ Μάκαρ, ἐχρημάτισας καὶ μέτ' Ἀγγέλων, τοὺς οὐρανοὺς, κατοικεῖς δεόμενος, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σώματος θνητοῦ σὺ οὐκ ἐφείσω, ἀθανασίαν ὄθεν, διαμένουσιν κατεκληρώσω, θανατωθεὶς, διὰ πόθον Ἐνδοξε, τοῦ τὰ πάθη θανατώσαντος.

Μύρον ἀναβλύζει οἶα ῥεῖθρον, ἢ τῶν λειψάνων θήκη, σοῦ πανόλβιε γενναῖε Μάρτυς, καὶ καταργεῖ, τὰ δυσώδη πάντοτε, τῶν ἀνθρώπων ἀρρωστήματα.

Θεοτοκίον

Εὐὰ μὲν ἐτρύγησε τοῦ ξύλου, καρπὸν θανατηφόρον, σὺ δὲ Πάναγνε ζωῆς τὸ ξύλον, καρπογονεῖς, οὐ ἢ γεῦσις ἅπαντας, τοὺς θανόντας ἀνεζώωσεν.

Ὁ Εἰρμός

«Ἦλθον εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, καὶ κατεπόντισέ με, καταγιγῆς πολλῶν ἀμαρτημάτων, ἀλλ' ὡς Θεός, ἐκ βυθοῦ ἀνάγαγε, τὴν ζωὴν μου ὡς φιλόανθρωπος».

Συναξιόν

Τῆ ΙΗ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ.

Στίχοι

- Αἰμιλιανὸς εἰς πυρὰν βεβλημένος,
- Χριστῷ παραστάς, τέρπεται σὺν Ἀγγέλοις.
- Ὀγδοάτη δεκάτη φλογὶ Αἰμιλιανὸς ἐβλήθη.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Παύλου, θεῆς καὶ Οὐαλεντίνης.

Μνήμη τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ὑακίνθου τοῦ ἐν Ἀμάστριδι.

Ὁ ἅγιος μάρτυς Μάρκελλος ἐν κραβάτῳ πυρακτωθέντι ἀπλωθεὶς τελειοῦται.

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες Δάσιος καὶ Μάρων ξίφει τελειοῦνται.

Ὁ ὅσιος Παμβῶ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὦδὴ ζ'

Οὐκ ἐλάτρευσαν

Λαμπρυνόμενος, τῆ χάριτι Μακάριε, τοῦ θεοῦ Πνεύματος, τὴν τῆς καμίνου πυρὰν, ὑπῆλθες καὶ ἔψαλλες, Μάρτυς θεόπνευστε, Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Πυρακτούμενος, τῷ ἔρωτι Μακάριε, τοῦ ἐραστοῦ σου Χριστοῦ, τὸ πῦρ οὐκ ἔπτηξας, ἐν ᾧ δροσιζόμενος, πνεύματι ἔψαλλες, Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁραιοτήτι, τῶν ἄθλων ἐξωμοίωσαι τοῖς ἀσωμάτοις Σοφέ, ὠραιοτάτῳ Χριστῷ, μεθ' ᾧ ὢν παριστάμενος, μέλπεις γηθόμενος, Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον

Κυριώνυμε, Θεόνυμφε τὸ Χαίρέ σοί, πίστει κραυγάζομεν, καὶ γὰρ ἐκύησας, χαρὰν ἀνεκκάλητον, Χριστὸν τὸν Κύριον, ᾧ κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ εὐλογητὸς εἶ.

Ὦδὴ η'
Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Λύσας τὰ σεβάσματα τῆς πλάνης, δεσμοῖς ἀντὶ σοῦ τὸν κατεχόμενον, Πάνσοφε ἀπέλυσας, καὶ πρὸς τὸ μαρτύριον, αὐτοθελῶς ἐχώρησας, βοῶν πανεύφημε, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εὐρέθην ἰδοὺ τοῖς μὴ ζητοῦσι, μὴ ἐπερωτῶσιν ἐπεφάνην δέ, ἔκραζες ἀοίδιμε, σύνετε παράνομοι, ὡς γὰρ ἀρνίον ἄκακον, τυθῆναι ἔσπευσας, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε Κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ μέγας ἡμᾶς πρὸς εὐωχίαν, Αἰμιλιανὸς συνεκαλέσατο, προθεῖς ὡς ἐδέσματα, τὰ αὐτοῦ παλαίσματα, πνευματικῶς τρυφήσωμεν, Πιστοὶ καὶ μέλψωμεν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Σταγόνα μοι ὄμβρισον ἐλέους, πηγὴν τοῦ ἐλέους ἢ κηῖσασα, καὶ τῆς ἀμαρτίας μου, ξήρανον ὄμβρήματα, καὶ τῆς ψυχῆς μου πράϋνον, ἄγρια κύματα, Παρθένε Θεοτόκε Μαρία, ἵνα σὲ δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Παίδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσαν, Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὦδὴ θ'
Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς

Ἴδεῖν ἐφιέμενος, Θεοῦ τὴν ἄρρητον, εὐφροσύνην καὶ τερπνότητα, πάντων τερπνῶν τῶν ἐν τῷ βίῳ, ἠδέως Κατεφρόνησας Ἐνδοξε, καὶ χαίρων τὸ μαρτύριον ἤνυσας, ὅθεν σὲ πόθῳ μακαρίζομεν.

Ὡς θῦμα ὀπτώμενος πυρὶ πανεύφημε, τοῦ τυθέντος ὥσπερ πρόβατον, θεία τραπέζη προσηνέχθης, ὁσμη πνευματικῆ συντηρούμενος, καί, δόξης ἀληθοῦς ἀξιούμενος, ὅθεν σὲ πάντες μακαρίζομεν.

Σήμερον ἡ μνήμη σου ἡμῖν ἐξέλαμψεν, Ἀθλοφόρε ὑπὲρ ἡλίον, πᾶσαν εὐφραίνουσα καρδίαν, πιστῶν τὰς διανοίας φωτίζουσα, καὶ σκότος νοσημάτων διώκουσα, ἦν ἐπαξίως μακαρίζομεν.

Ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐκλεκτὴ πμήγουρις, συμπολίτην σὲ ἐκτήσατο, μάρτυρες πάντες σὺν αὐτοῖς σε, χορεύοντα ὀρῶντες ἀγάλλονται, μεθ' ὧν τῶν μεμνημένων σου μέμησο, Μεγαλομάρτυς μεγαλώνυμε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ μὲ καταύγασον τῷ σῶ Πανύμνητε, τὸν ἐν σκότει πορευόμενον, δίδου μοι χεῖρα βοηθείας, τὰ νέφη τῆς ψυχῆς μου ἀπέλασον, παθῶν μου τὸ κλυδώνιον κόπασον, ἀπεγνωσμένων καταφύγιον.

Ὁ Εἰρμὸς

«Εὐὰ μὲν τῷ τῆς παρακοῆς νοσήματι, τὴν κατάραν εἰσωκίσατο, σὺ δὲ Παρθένε Θεοτόκε, τῷ τῆς κυφορίας βλαστήματι, τῷ κόσμῳ τὴν εὐλογίαν ἐξήνθησας, ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν».

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόκυσις.